

J. R. Ellis

Nová hvězda klasické anglické detektivky

PRO FANOUŠKY
VRAŽD
V MIDSOMERU

Vraždy v lázních

Vraždy v lázních

**KNIHY J. R. ELLISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vraždy v Yorkshiru

Smrt v temnotách
Klíč k vraždě
Případ mrtvého lorda
Vraždy v lázních

Připravujeme

Zločin bez motivu

Vraždy v lázních

J. R. Ellis

Přeložila Petra Andělová

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání knihy vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing (www.apub.com) a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © J. R. Ellis, 2019

Translation © Petra Andělová, 2024

Cover © Jan Matoška, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-669-9 (pdf)

Mámě a tátovi

Prolog

Turecké lázně v Harrogate z roku 1897 se dochovaly doslova nedotčené, s mnoha prvky původního vybavení. V nedávné době prošly rekonstrukcí. Lázně jsou postaveny v maurském slohu s arabskými oblouky a zástěnamí. Stěny září jasnými barvami glazovaných kachlů. Arabeskami pokryté stropy a podlahy s italskými mozaikami a leštěným mahagonem propůjčují lázním nádech nevšedního luxusu a elegance.

„A nyní, dámy a pánové, je nám potěšením na našem letošním festivalu přivítat uznávaného spisovatele Damiana Penrose.“

Z vyprodaného auditoria v hotelu *Bílá labuť* se ozval nadšený potlesk. V Harrogate nadešel příjemný letní večer a Festival detektivní literatury byl v plném proudu. Penrose usazený v křesle na pódiu v tanečním sále hotelu vzal potlesk na vědomí povýšeným pokývnutím hlavy. Rukou si prohrábl vlasy a prsty načechral dlouhé, prošedivělé kadeře. Na sobě měl manšestrové sako a košili s kravatou.

Penrosova kariéra spisovatele byla dlouhá a úspěšná a říkalo se, že si jako autor bestsellerů přišel na hezkých pár milionů liber. Proslulost si ale získal také bouřlivým osobním životem a častými uštěpačnými poznámkami na adresu jiných autorů. Právě ty mu

vynesly přezdívkou „Jedovatý trn“, v níž si liboval: slavné knihy vždy provází skandály, které jim dělají reklamu a zvyšují prodej.

Téma literárního večera znělo „Dokonalý zločin aneb Jak napsat bestsellerovou detektivku“ a moderoval jej Ben Poole, spisovatel, novinář a konferenciér, který byl v místních literárních kruzích celebrita. Jakmile skončí Benův rozhovor s Penrosem, začne otevřená diskuse s přítomnými.

„Takže,“ začal Poole, „v první řadě bych se vás rád zeptal, co je pro vás impulzem, abyste začal psát detektivní román?“

Penrose se s povýšenou nonšalancí pohodlně opřel.

„Pro člověka nadaného představivostí přichází inspirace v mnoha podobách. Něco zahlédnu, když jdu po ulici nebo jedu v autě, cosi mě zaujme na nějaké bezvýznamné události, o níž se píše v novinách, a najednou mám před očima zápletku. Je to velice různorodé.“

„A pak už se jedná o to, jak přetvořit nápad do podoby románu?“

„Přesně tak a právě v ten okamžik začíná skutečná tvůrčí práce. Po tolika úspěšných knihách jsem samozřejmě toto umění vycizeloval k dokonalosti, abych tak řekl.“

„Jistě. Řídíte se přitom nějakým postupem?“

„To ne, žádný návod nepotřebuju. Ten potřebují jen špatní a nedomrlí pisálci. Jakmile si sednu a začnu psát, příběh se hladce odvíjí.“ Obrátil se do hlediště. „Brzy vyjde moje dvacátá kniha, což všichni jistě rádi slyšíte.“

Po bezostyšné sebechvále se z publika ozvalo pár uchechtnutí.

„To ano,“ vzal si znovu slovo Poole, který jen s potížemi Penrose usměrňoval, aby mluvil o čemkoli jiném než o sobě. „Co je podle vás základem dobré detektivky?“

„Nemám na to žádný recept. Prostě se řídím svým instinktem a ten mě ještě v žádné z dvaceti knih nezklamal. Musíte se zeptat mých čtenářů, proč mají moje knihy tak rádi.“

Ben Poole svíral rty a snažil se nedat na sobě znát zlost na Penrosovo chování. „Do jaké míry mají vaše postavy předobraz ve skutečných lidech?“

„Inu, to je přece otřepaná pravda, že člověk píše o lidech, které zná. Pokud jde například o mě, tak s velkou chutí vymýšlím, jak nechám zemřít protivné ženské, jejichž předobrazem jsou samozřejmě moje bývalé manželky, které se mě po rozvodu snažily oškubat o co nejvíc peněz.“

Nervózní smích z publika.

„Propisujete do svých románů také to, co potkalo vás?“

„Nepochybně. Tak pestrý a fascinující život jako ten můj je skvělým zdrojem inspirace.“

A tak to šlo dál a dál. Ať se Poole snažil, jak chtěl, nedokázal Penrose přesvědčit, aby prozradil cokoli, co by mohlo být užitečné pro začínající autory.

„Nuže, děkuji vám, pane Penrose,“ otráveně uzavřel rozhovor Poole. „A teď dejme slovo do publika. Nějaké otázky? Ano, tam vzadu.“

„Co byste poradil nezkušenému autorovi?“ zeptala se seriózně vyhlížející mladá žena.

„Aby se vrátil oběma nohama na zem a nečekal, že mu lidé jako já budou pomáhat. Mně taky nikdo nepomáhal. Dostávám hromady nevyžádaných rukopisů a většina z nich jsou naprosté bláboly. Nevím, co ode mě očekávají, když nemají ani zbla talentu. Připadá mi, že nadaní spisovatelé vymřeli. Od zlaté éry, kterou pamatuju, už uběhla dlouhá doba.“

„Jaký je váš názor na spisovatele, kteří vykrádají nápady druhých?“ Otázku položila žena v džínách a topu se špagetovými ramínky, která Penrose po celou dobu jeho rozhovoru propalovala pohledem. Esther Stevensonová byla jednou z místních autorek detektivek.

Penrose se nejprve zamračil a vzápětí se úlisně usmál. „Samozřejmě to považuji za zcela zavrženíhodné a nemusím snad ani říkat, že jsem v tomto ohledu naprosto zásadový.“

Stevensonová si slyšitelně opovržlivě odfrkla.

„Pouze ti spisovatelé, kteří nemají vlastní nápady, vykrádají jiné,“ pokračoval Penrose.

„Nějaký další dotaz? Ano?“ Nervózní Poole gestem pokynul k zadním řadám v sále.

„Je podle vás užitečné, když se autoři vzájemně nekonstruktivním a osobním způsobem kritizují?“ Otázku položil Charles Derryvale, další ze spisovatelů detektivních románů z Yorku.

„Záleží na tom, co míníte tím nekonstruktivním způsobem. Mám sklon mluvit na rovinu. Pokud si myslím, že je text nudný a ubíjející, tak to řeknu. Pokud si myslím, že by nám všem autor prokázal službu, kdyby se nás přestal snažit unudit k smrti svým psaním, tak to taky řeknu naplno. Navíc jsem toho názoru, že je to mnohem prospěšnější než opatrné a uhlazené komentáře těch poloblů, kteří se sami nazývají kritiky. Autor vykazuje potenciál na poli charakteristiky postav, ale ještě stále v tomto ohledu není koherentní. Jinými slovy jsou to většinou žvásty. Přesně to jsem tím mínil.“

„Vy ale zacházíte mnohem dál, že? Chci, aby všichni přítomní slyšeli, co teď řeknu.“ Derryvale se trásl zlostí a začal číst z novin.

„Derryvale je těžkopádnou a nemotornou figurou světa detektivního žánru a jeho zdlouhavé a odulé texty jsou patrně odrazem...“

Zoufalý Poole zasáhl dřív, než se debata úplně vymkla kontrole.

„Omlouvám se, ale musím vás přerušit. Mohli bychom prosím všechny osobní spory probírat v soukromí? Toto není fórum pro jejich řešení.“

Penrose se usmál, Derryvale si nacpal noviny do kapsy a odsu-
pěl ze sálu. Řada lidí ho slyšela, jak si pro sebe mumlá, že „za to
zaplatí“, a z publika se ozýval šum vzrušeného hovoru.

Poole se pokusil znovu nastolit pořádek, ale uspěl jen částečně.
Literární večer se belhal k neslavnostnímu konci.

„Děkuji vám všem a ještě jednou děkuji našemu dnešnímu ho-
stu, Damianu Penrosovi.“

Potlesk z míry vyvedeného publika byl tentokrát pouze vlažný,
ale Penrosovi to patrně nevadilo. Potřásl si rukou s umořeným
moderátorem a okamžitě zamířil k baru, který se nacházel ve vel-
kém a příjemném salonku vybaveném pohovkami a křesly. Pen-
rose se ovšem usadil na stoličce na vzdáleném konci barpultu,
odkud si objednal dvojitou whisky. Popíjel drink, rozhlížel se ko-
lem sebe a doufal, že uvidí některého ze svých obdivovatelů, ale
většina míst v baru zůstávala neobsazená, protože mnozí hosté se
i s pitím přesunuli na terasu, aby si vychutnali vlahý večer. O ně-
kolik okamžiků později ovšem zaznamenal přicházející skupinku,
již tvořili Stevensonová, Derryvale a jistý John Sinclair: naklada-
tel, s nímž Penrose vedl ošklivý spor. Všimli si ho a usadili se na
druhém konci barpultu. Penrose se usmál, když rozpoznal další
příležitost popichovat a provokovat.

„A hele, koho tu máme!“ zahalekal. „Kdy se zase všichni čtyři
takhle sejdeme? Musím říct, že hotel je mnohem lepší než nějaké
zpropadené vřesoviště. Jaké pikle kujete dneska?“

Derryvale byl stále rudý hněvem. Upřeně se na Penrose zadí-
val. Stevensonová mu položila dlaň na paži a šeptla: „Nenech...“

Jenomže Derryvale nehodlal mlčet. „Na váš pád, Penrose!“
Pozvedl skleničku. „A na to se všichni napijeme.“

„Vy jste fakt dojemný, že ano, Derryvale? Prostě žárlíte na můj
úspěch a strašně vás žere, že jsem napsal pravdu o vašem ubohém
snažení.“

„Aspoň je to jeho vlastní snažení a nevykrádá druhé,“ odsekla Stevensonová.

„Ale, ale... Esther Stevensonová, královna detektivek, jak si o sobě ráda myslí. Přinejmenším v téhle zaostalé části země to tak je, ale neodvází se do Londýna, aby se utkala s konkurencí hodnou toho jména.“

„A proč bych měla, když jsou tam takoví jako vy?“

Penrose její odpověď ignoroval.

„Pořád všem vnucujete tu vaši směšnou a trestuhodnou představu, že jsem vám ukradl nápad?“

„Trestuhodnou jen stěží. Můžu to dokázat.“

„Tak jen do toho, má drahá. Uvidíme se u soudu.“

„Asi se tam dřív uvidíme spolu,“ ozval se John Sinclair.

„Ale ne, Sinclair z nakladatelství Sinclair. Ještě se držíš nad vodou? Tvoje pokoutné podnikání pořád přežívá?“

„Ano, ale ne díky tobě.“

Penrose opovržlivě mávl rukou. „Nepodporuju krachující podniky.“

„A svoje závazky nedodržíš o nic víc.“

Penrose se zasmál. „Jaké závazky? Nemám vůči tobě vůbec žádné závazky.“

„Měli jsme dohodu.“ Sinclair vypadal značně ublíženě, skoro jako kdyby měl slzy na krajíčku.

„Ale to snad ne!“ Penrose si pohrdavě odfrkl.

„Jste arogantní hajzl a taky...“ Derryvale zvýšil hlas a Stevensonová mu opět položila ruku na paži.

„Uklidněte se, chlapče, nebo si při vašem zdravotním stavu uženete infarkt.“

Na okamžik se zdálo, že po něm Derryvale hodí skleničku, ale nakonec ji na jeden lok dopil a se svými společníky v závěsu vy-pochodoval z baru.

Penrose se sám pro sebe uchechtl a poručil si další whisky. Dovnitř vešla uštvaneč vyhlížející žena a při pohledu na Penrose se zamračila. Byla to Patricia Hughesová, organizátorka festivalu.

„Damiane, mohl byste na slovíčko?“

„Jejda, vždyť je to Patricia. Copak jsem provedl?“

„Sedneme si tamhle, ano?“ Pokynula ke stolku v rohu, který nabízel relativní soukromí.

Usadili se do křesel naproti sobě.

„Mohu vám přinést něco k pití?“ nabídl se Penrose a znovu se napil ze své druhé skleničky whisky.

„Ne, děkuji,“ odmítla Patricia a naklonila se dopředu. „Damiane, výslovně jsem vás prosila, abyste se při rozhovoru s Benem soustředil na spisovatelskou práci, ale Ben mi řekl, že jste se zapletl do nepěkné slovní přestřelky s Esther Stevensonovou a Charlesem Derryvalem.“

„Dobrý bože! Mám pocit, že jsem se octl na koberečku v ředitelně. Ben Poole kecá, paní ředitelko.“

„Tak to si nemyslím, Damiane, a ničemu neposlouží, když si z toho budete dělat šprtouchlata. Podívejte, za vstupenku na literární večer lidé zaplatili nemalé peníze a doufali, že budete mluvit o své práci a nabídnete jim nějaký vhled do psaní detektivek. Místo toho se dočkali jen vašeho vychloubání a urážení druhých.“

„Oni si s provokativními otázkami začali.“

„Ale ne, tak to už jsme vážně jak na pískovišti, že? ‚Oni si začali.‘ A to jste se musel nechat vyprovokovat? Platíme vás za pěkný a inspirativní večer.“

„A ten dostali. Dostali svého hrdinu: mezinárodně úspěšného Damiana Penrose.“

Patricia se dívala na Penrose pohledem, který měl velmi blízko k opovržlivému. „Všechno se točí jen kolem vás, že, Damiane?“

Stačí, aby vás jen viděli. Myslíte si, že na festival, jako je ten náš, chodí lidé, kteří jako fanoušci popových hvězd chtějí svůj idol jen zahlédnout? Ne. Zajímá je literatura a spisovatelské umění, někteří z nich jsou nadějní začínající spisovatelé, kteří doufali v pomoc a inspiraci.“

Penrose jen zabručel.

„Jsem velice zklamaná, Damiane. V úterý máte další literární večer a doufám, že se od vás dočkáme něčeho lepšího. Pokud ne, tak nevidím důvod, abychom vás ještě někdy zvali.“

„Nejsem si jistý, jestli to čtenáře detektivek potěší. Chtějí vidět jen ty nejlepší autory.“

„To je možné, ale také chtějí slyšet něco zajímavého. Nejste jediný na světě, Damiane, i když si to nejspíš myslíte.“ Zprudka vstala a odešla.

„Kráva blbá,“ mumlal si Penrose, když se vracel k baru pro třetí whisky.

Zbytek večera se ukázal jako neuspokojivě poklidný. Penrose se dál choval nápadně, ale nikdo za ním nepřišel, aby mu řekl, jak se mu jeho romány líbí, nebo ho požádal o autogram. Co také mohl od takové provinční díry čekat, že? Drnohryzové zkrátka neumí skutečný talent ocenit.

Bar se nakonec skoro vyprázdnil a zůstala tam jen skupinka mladých spisovatelů, kteří stále s vervou popíjeli a vypadali, že v tom budou ještě dlouho pokračovat, a tak se Penrose, jenž bydlel v hotelu, bez nadšení odpočel do postele.

Brzké ráno následujícího dne zastihlo Penrose při chůzi ztichlým centrem Harrogate. Kdykoli sem přijel na místní každoroční literární festival, užíval si návštěvu Královských lázní. Bylo to jedno z hrstky potěšení, která mu aspoň trochu vynahrazovala cestu na sever Anglie a pobyt v nudném lázeňském městečku skoro tři sta

kilometrů od skutečné civilizace. Penrose nepatřil k lidem, kteří se rádi mísí mezi plebs, a to ani když se jednalo o středostavovský plebs v Harrogate, takže využil příležitost zamluvit si soukromou návštěvu jednoho z nejslavnějších a největších lákadel ve městě. Jednalo se o velice drahou záležitost, a navíc musel přijít dost brzo ráno, než lázně otevřou pro veřejnost. Nicméně stálo to za to, protože měl bazén, páru i kaldaria jen sám pro sebe.

Hodiny ukazovaly osm, když dorazil ke krásnému pozdně viktoriánskému vchodu. Stiskl zvonek. Recepční Carol Ashworthová ho viděla skrz prosklené dveře a zmáčkla tlačítko, jímž se ode mykal zámek. Carol byla baculatá čtyřicátnice s milým úsměvem. Patřila k náruživým čtenářům detektivek a na každoroční Festival detektivní literatury se vždycky těšila. Společně s přítelkyněmi si užívala procházky městem, na nichž se snažily potkat slavné spisovatele, a vždy si dopřály lístek alespoň na jeden literární večer. Považovala za obrovské štěstí, že pracuje zrovna v Královských lázních, kam slavný Damian Penrose chodí skoro každé ráno, když je v Harrogate. Pokaždé si během festivalu dobrovolně brala ranní směnu.

„Dobré ráno, pane Penrose,“ pozdravila ho radostně a se zářivým úsměvem.

„Dobré ráno, Carol,“ odpověděl jí Penrose, který si obdiv užíval, a od žen zejména. A také vždy lichotky obratem vracel. „Je moc milé začít den tak krásným přivítáním.“

Carol se zarděla. „Ehm, děkuji, pane Penrose. Všechno máte přichystané, můžete jít hned dolů.“

„To také půjdu. Mnohokrát děkuji.“

„Pane Penrose, pro veřejnost otvíráme v devět patnáct.“

„Výborně.“

Penrose zamířil po mramorovém schodišti do útrob lázní a z dálky se ozývala ozvěna jeho kroků. Carol se usmívala za recepčním

pultem. Takový okouzlující chlap! Nedokázala pochopit, proč má tak špatnou pověst. O několik minut později vyšla z kanceláře za jejími zády uklízečka Shirley Adamsová. Přitáhla do recepcce vysavač na kolečkách a začala luxovat koberec. Carol vyfídila několik e-mailů a napsala kamarádkám, jestli se sejdou na kávu.

Vlastní lázně se nacházely pod úrovní terénu. Penrose prošel bludištěm chodeb do šaten, kde se převlékl do plavek. Uvědomoval si, že v poslední době jeho stárnoucí tělo už není tak přitažlivé jako kdysi, což byl jeden z důvodů, proč dával přednost soukromí. Atrofovaly mu svaly na nohou, takže je měl hubené a třaslavé. Přes lem plavek mu v bílých záhybech viselo povolené chluapaté břicho a zadek měl scvrklý. Už dávno nebyl tím oslnivým a nonšalantním spisovatelem jako na začátku kariéry.

V lázních vládlo příjemné ticho. Jedinými okolními zvuky bylo vzdálené hučení kotle, tu a tam zasyčení páry nebo šplouchnutí vody. Penrose si na úvod dal několik bazénů. Při plavání v duchu s uspokojením rekapituloval události předchozího večera. S těmi třemi jak se patří zametl, a pokud šlo o Patricii Hughesovou, tak ta ať se třeba postaví na hlavu. Naprosto upřímně řečeno, harrogateský festival už ho unavoval, a to i přes potěšení, které si právě dopřával.

Vylezl z bazénu, utřel se a kolem malého bazénku se studenou vodou zamířil do páry. Už byla nahřátá a vonělo to tam eukalyptem. Po pobytu v páře se zchladil v bazénku a pokračoval do kaldarií. To nejteplejší ukazovalo teplotu 65 stupňů. Usadil se na kamennou lavici a brzy se začal silně potit. Syčivý zvuk zesílil, dovnitř se vevalila pára a začala houstnout. Musel nechat otevřené dveře do sousední páry. Nebo byla teplota nastavená moc vysoko? A co znamená ten tmavý stín, co se pohybuje za dveřmi? Po obličejí mu stékal pot, skapával mu z nosu na prsa a v pra-

míncích se mu řinul po bříše. Zavřel oči a netušil, že ona postava už je za ním a jako duch se k němu blíží mlžným oparem.

Během několika vteřin bylo po všem: kolem krku se mu obtočila šňůra a utáhla se. Penrose bojoval a snažil se škrticí smyčku povolit. S námahou vstal, zapotácel se a spadl na mokrou podlahu. Plácal sebou a škubal se jako tlusté prase chycené v oprátce a pak zůstal ležet bez hnutí. Šňůra mu z krku zmizela a vrah se neslyšně vytratil.

Následovaly chvíle napjatého ticha a zvláštního klidu. Penrose ležel na mokré podlaze tam, kde upadl, a vyhaslýma očima zíral přes kaldarium. Po obličejí mu stékaly čůrky vody a skapávaly mu z nosu. Z páry se dovnitř dál valila voňavá mlha.

Carol seděla v recepci za pultem, listovala novinami a připravovala se na nával v devět patnáct. Shirley už byla s úklidem skoro hotová a dopřávala si venku obvyklou cigaretu před otevíračkou, když dorazil Steve Monroe, lázeňský a masér. Nedávno oslavil třicáté narozeniny a byl velice hezký, a tak mu, jakmile vešel dovnitř, Carol věnovala další ze svých zářivých úsměvů.

„Ahoj, Carol. Je dole někdo?“

„Jenom pan Penrose.“

„Fajn, jdu to tam nachystat. Shirley už skončila?“

„Asi jo... nebo za minutku.“

Stevovy kroky se rozléhaly schodištěm a Carol připadalo, že uběhlo sotva pár vteřin, když se z lázni ozvalo jeho naléhavé volání, aby přišla dolů. Seběhla po schodech a našla zamračeného Steva stát nad nehybným tělem.

„Steve!“ zaječela.

„To je Penrose. Je mrtvý.“

„Můj ty bože! Určitě? Zavolám záchranku. Třeba jen z horka omdlel, to se stává. Pořád jim říkám, ať nenastavují teplotu moc vysoko. Je tady všude spousta páry.“

„Ne, určitě je mrtvý. Pokoušel jsem se mu nahmatat pulz. Carol...“ Steve vrhl na recepční tázavý a současně zděšený pohled. „Byl zavražděný, uškrcený. Podívej, na krku má příšernou rudou rejhu.“

„Zavolám policii!“

„Pouštělas ještě někoho dovnitř?“

„Ne, dovnitř nevešel nikdo kromě tebe a pana Penrose.“

„Vyšel někdo ven?“

„Ne.“

„Tak to tedy vážně nevím. Prohledal jsem tu všechno a nouzový východ je taky zavřený. Nikdo jiný tady dole není.“

Jedna

Harrogate je to nejprapodiivnější místo s těmi nejzvláštnějšími lidmi, kteří vedou ten nejdivnější život: tančí, čtou noviny a jedí.

– Charles Dickens, 1858

Detektiv seržant Andrew Carter si na policejním ředitelství West Riding v Harrogate užíval pomalý start dalšího dne, pil kávu a ukusoval croissant. Chod událostí v Harrogate považoval po frenetickém období v Londýně za velmi uklidňující, i když z metropole odešel už před drahnou dobou. Poklidné ráno naneštěstí narušil telefonát z Královských lázní. Okamžitě tam vyrazil i s detektivem konstáblem a dvěma policejními konstáblly.

Před lázněmi stála fronta lidí, kteří nevěděli, co se děje, a čekali, až se otevře. Příjezd policie spustil lavinu šuškáání. Uvnitř pak Carter našel šokované Carol Ashworthovou a Shirley Adamsovou, které v recepci utěšoval Steve Monroe. Howard Barnes, ředitel lázní, podsaditý, holohlavý muž, po naléhavém telefonátu Carol již také dorazil. Andy rychle zjišťoval, jaká je situace.

„Tělo je stále dole?“

„Ano,“ potvrdil Steve. „Obrátil jsem ho a pokoušel se mu nahmatat pulz. Bezvýsledně.“

„Dotýkal se těla ještě někdo?“

„Ne. Dolů jsme šli já, Carol a pan Barnes, ale oni se jen dívali.“

„Bylo to tak?“

Carol a Barnes přikývli.

„Takže na místě, kde leží tělo, byli tři lidé?“

„Ano, ale sahal na něj jen Steve,“ zopakoval Barnes a zachmuřeně sevřel rty.

„Mně byste dolů nedostali ani za nic,“ ozvala se Shirley a vzápětí se zeptala, jestli si může jít ven zakouřit.

„Volali jste záchranku?“ zjišťoval Andy.

„Ne, nevolali,“ hlesla Carol. „Když byl mrtvý, tak jsme si mysleli... omlouvám se.“ Nedokázala pokračovat.

„Nic se neděje, zavoláme forenzní.“ Kývl na jednoho z policejních konstáblů, který ihned vytáhl mobil.

Steve Monroe se obrátil na Cartera. „Nejdřív jsem si myslel, že tam ten vrah ještě pořád musí bejt, takže jsem prohledal páru, šatny a všechno ostatní, ale nikde nikdo. Carol říkala, že kromě mě a pana Penrose nikoho jinýho dovnitř nepouštěla.“

„Dobrá, takže abychom šli dolů a podívali se na to. Dá se tam dostat jinudy než po těchto schodech?“

„Jen nouzovým východem z ulice, ale tamtudy nikdo nešel.“

„Zapáskujte schody. Hlíďte nahoře, nikdo nepovolaný dolů nesmí,“ nařídil Carter konstáblovi.

„Ok, seržo.“

Andy a detektiv konstábl Robinson zamířili po schodech dolů. Přivítalo je horko, pára a přízračné všudypřítomné ticho. Minuli bazén, prázdný a s téměř nehybnou hladinou, kterou jen neslyšně čeřila voda pumpovaná čerpadly, a vešli do páry. Carter ohledal tělo.

„Uškracený,“ konstatoval nahlas a celkem zbytečně, když našel hlubokou rudou rýhu na spisovatelově krku.

Pozorně prohlédl prostor a očima pátral po možném úkrytu. Příliš možností, kde se schovat, tam nebylo; šlo o téměř prázdný

prostor s holými lavicemi. Andy pak prošel ještě všechny kabinky v šatnách, ale nic nenašel. Dveře do kotelný byly otevřené. Jednalo se o stísněnou místnost se špinavou podlahou a stěnami, plnou poházených zaolejovaných hadrů. Na malém pracovním ponku se povalovalo nějaké nářadí. Slyšel hlasité hučení kotle. Ale jinak nic. Ani lidé, ani zbraně. Potom si však v rohu šaten všiml velkého proutěného koše. Nedočkavě ho obrátil dnem vzhůru a vysypal jeho obsah na podlahu. Zase nic, jenom použité ručníky.

„Sakra!“ ulevil si a postavil koš zpátky. Pokud tu vraždu nespáchali ti dva, co ji nahlásili, vypadalo to na případ pro detektiva inspektora Oldroyda, Carterova šéfa, jehož specialitou bylo řešení neřešitelných zločinů.

Carter v rychlosti prohledal ostatní části lázní včetně ochlazovacího bazénku a sálu s bazénem, jehož vysoký strop zjevně prošel nedávno renovací a starobylý turecký vzor dostal nový nátěr. Všude bylo pusto a prázdno.

„Fajn, tak jdeme zpátky nahoru,“ pobídl Robinsona.

Z recepcie potom zavolal svému šéfovi.

Detektiv inspektor Jim Oldroyd stál v trenýrkách před zrcadlem v koupelně a čistil si zuby, když mu ve tři čtvrtě na deset zavolal Andy Carter. Nejednalo se o nikterak brzkou hodinu, ale v poslední době měl Oldroyd sklon dávat si na čas. Za uplynulé roky strávil na případech tolik nocí, že si mohl dovolit trochu si přispat, aniž by se kvůli tomu musel cítit provinile.

„Haló?“

„Tady Andy Carter, pane. Jsem v Královských lázních. Stala se tu vražda.“

„Panebože, to už není nikomu nic svaté? Vždyť lázně mají být místem klidu a míru.“

„Dneska ne, pane. V jedné z těch ohříváren leží na podlaze velký mrtvý chlap a podle mě ho uškrtili. Je tady hrozné vedro a smrdí to tu po mentolu nebo kdovíčem. To se z toho lidi dostávají do rauše?“

„Ne, má to pročistit nosní dutiny, ty nevzdělanče,“ rýpl si Oldroyd a Carter se zasmál.

„Každopádně jsem je přiměl, aby to tu všechno obrátili vzhůru nohama. Na krku má rudou rýhu, jak mu kolem něj utáhli špagát, ale žádný provaz ani nic podobného jsme nenašli, nicméně sám si to udělat nemohl. Technici už pořizují snímky a Tim Groves je na cestě.“

Tim Groves byl soudní patolog, který s Oldroydem pracoval už řadu let.

„Dobrá práce, Andy,“ pochválil svého seržanta Oldroyd. „Dorazím co nejdřív.“

„Dobře, pane, ale musím vám k tomu říct ještě něco. Nebude to nic jednoduchého, jinak bych vám nevolal.“

„Nikdy není případ jednoduchý, když děláš se mnou. To už bys měl vědět.“

„Jistě, pane.“

„Tak v čem je problém?“

„No, určitě ho zavraždili, ale po vrahovi není ani stopa. Tady dole byl sám. Zaplatil si soukromou návštěvu. Byl to Damian Penrose. Autor detektivek.“

„Tomu se říká ironie osudu.“

„To ano, pane. Recepční ho pustila dovnitř a později přišel muž, co tady pracuje jako lázeňský, a našel tělo. Oba tvrdí, že nikdo jiný v celé budově nebyl, tedy kromě uklízečky, ta ovšem byla nahoře u recepcie. Nikoho dalšího jsme nenašli. Takže pokud ti dva, co objevili tělo, nejsou vrazi, tak nejspíš půjde o další případ záhadného zmizení.“

„Chápu. Zbytek mi řekneš, až dorazím.“

Cesta k místu činu pro šéfinpektora představovala příjemnou procházku přes park Stray, kolem čajovny *U Betty* a dál po Parliament Street až ke Královským lázním. Oldroyd po příchodu s uspokojením zjistil, že Andy má všechno pod kontrolou, a v doprovodu konstábla se vydal dolů do páry. Tam už se činil Tim Groves a jeho tým.

„Dobré ráno, Jime,“ přivítal ho Groves ohnutý k tělu. „V tomhle případě je příčina smrti jasná. Uškrcení. Tenká a pevná šňůra, nejspíš nylonová. V laboratoři možná najdeme nějaká vlákna. Není mrtvý dlouho, ne víc než pár hodin, řekl bych. Do jaké kategorie bys ho zařadil?“

Oldroyd se usmál. V průběhu let si vymyslel zkratky pro označení různých typů zločinů, které přišly jeho kolegům vtipné: V pro vydírání, *ChŽ* pro chtíč a žárlivost a tak dále. „Na to je ještě brzo, Time, právě jsem přišel, ale vím, že ve světě detektivní literatury měl rozporuplnou pověst. Takže by to mohlo být *PN* jako profesionální nenávist.“

Groves se zasmál. „Novinka! No, radši abys vyrazil po stopě pachatele, než ti vystydne.“

„Díky, Time, ale podle Andyho žádná stopa není. Vrah se vypařil.“

„Ale ne, už zase! Začíná se z tebe stávat specialista na neřešitelné případy. Jsi detektiv, nebo kouzelník?“

„Jsem racionalista, Time. Vždycky existuje nějaká odpověď, když se pořádně zamyslíš a nevzdáš to.“

„No, podle všeho se jí pokaždé dobereš, takže tě teď opustím. Musím ovšem říct, že mi to tady připadá jako zvláštní místo pro vraždu. Každopádně zprávu ti pošlu, jakmile ji budu mít, ale nepředpokládám nic, co by se nedalo čekat.“

„Děkuju, Time.“

„Dobře, to je v pořádku.“ Carter mluvil po telefonu s policejním konstáblem, který hlídal schodiště. „Lázeňský si chce jít dolů pro ten koš se špinavým prádlem,“ vysvětlil pak Oldroydovi.

„Předpokládám, žes ho zkontroloval.“

„Ano, vysypali jsme ho na podlahu a nebylo v něm nic než mokré ručníky.“

„Hm... dobrá.“ Oldroyd se rozhlížel po páře a kaldariích, zkontroloval ochlazovací bazének, potom bazén a nakonec kotelnu. Zdobné arabské oblouky a zářivě pestrobarevné glazované kachle propůjčovaly lázním exotický nádech. „Takže sem dolů šli jen Penrose, recepční, ředitel a lázeňský?“

„To alespoň tvrdí.“

„No, na první pohled se ti tři nabízejí jako hlavní podezřelí. Máme jen jejich slovo, že to bylo tak, jak říkají.“

Přišel Steve Monroe, aby si vzal proutěný koš. Oldroyd si ještě stále prohlížel strop v kaldariu a sprchy. Všiml si Steva, když s košem vycházel ze šaten.

„Andy, radši ten koš pro jistotu zkontroluj ještě jednou.“

„Jsou v něm jen ručníky,“ namítl Steve, ale znovu je všechny vyndal. „Musím je odnést vyprat.“

Andy prohmatával dno koše, ale nic nenašel. „V pořádku,“ prohlásil.

Steve zvedl koš na rameno, vynesl ho po schodech nahoru a postavil do místnosti poblíž recepcie, která sloužila jako sklad a prádelna současně.

„Proč si myslíš, že ti tři nevráždili?“ zeptal se Oldroyd Andyho.

„Připadá mi, že by byla hloupost někoho zabít tak, aby podezření padlo na mě. A ještě je tady otázka motivu: nemyslím, že by toho chlapa někdo z nich doopravdy znal, ačkoli sem chodil

pravidelně, když byl v Harrogate. Zjistíme víc, až je vyslechneme.“

„Dobře. Vzpomínám si na doby, kdy by ses hnal je zatknout, protože jsou na první pohled podezřelí: měli příležitost a neexistuje nic, co by naznačovalo, že by to mohl udělat někdo jiný. Ted už ale používáš mozek a instinkt trochu víc.“

„Díky, pane,“ zazubil se Carter. Od chvíle, kdy přišel z Londýna, chtěl na svého nového šéfa udělat dojem.

„Souhlasím s tebou. Jde tu o mnohem víc, než se na první pohled zdá, abych tak řekl. Nicméně je musíme pečlivě vyslechnout. Tak pojďme na to.“

Vyšli po schodech nahoru, kde je Howard Barnes uvedl do své kanceláře.

„Samozřejmě chápu, pokud budeme muset lázně na nějakou dobu uzavřít. Je to tak?“

„Ano, bohužel je. Alespoň dokud neprovedeme všechny nezbytné testy a neskončí vyšetřování na místě činu. Mohl byste nám sem zavolat recepční? Carol se jmenuje, že ano? A potom tu uklízečku.“

„Jistě. Carol Ashworthovou a Shirley Adamsovou.“

Carol vypadala značně vyděšeně. Oldroyd jí pokynul, aby se posadila.

„Vy jste tedy paní Ashworthová?“

„Ano.“

„Dobrá, paní Ashworthová, povězte nám, jak probíhalo dnešní ráno. A nespěchejte.“

„No, do práce jsem přišla brzy, na sedm padesát, protože ve čtvrtek ráno máme soukromé rezervace a dneska jsem měla službu.“

„Na recepci se ve směnách střídáte?“

„Ano.“

„Musel tady být ještě někdo jiný, kdo přišel před vámi, aby všechno pozapínal a pustil.“

„První chodí náš údržbář Sid Newman. Přichází tak na pět třicet a všechno zapne – chápete, topení, generátory páry a to ostatní, a potom jde pryč. Shirley, uklízečka, dorazila chvíli předemnou a pustila mě dovnitř.“

„V pořádku. Pokračujte.“

„Pan Penrose měl rezervaci a dorazil v osm, přesně tak, jak měl. Zazvonil. Poznala jsem ho a pustila dovnitř. Popřáli jsme si dobré ráno a on šel hned dolů.“

„Na vstupních dveřích není žádné zabezpečení?“

„Je, ale používá se, jen když je tu recepční úplně sama. Dovnitř pouštíme pouze ty, co mají rezervaci. Pana Penrose jsem poznala.“

„Nevšimla jste si na něm něčeho neobvyklého? Nebyl nervózní, zamyšlený nebo tak?“

„Ne. Měl svoji obvyklou veselou náladu.“

„Takže sešel dolů – a co se dělo potom?“

„Nic. Přinejmenším nic divného. Seděla jsem v recepci. Přišlo několik e-mailů s dotazy, tak jsem na ně odpovídala. A poslala jsem vzkaz kamarádkám. Shirley uklízela tady v kanceláři a potom luxovala koberec ve vstupní hale. Pak si šla zakouřit a v tu chvíli přišel Steve.“

„Takže v době mezi příchodem pana Penrose a Steva Monroa jste vy a Shirley byly spolu ve vstupní hale?“

„Ano.“

„Ani jedna z vás neodešla?“

„Ne.“

„V kolik hodin dorazil pan Monroe?“

„Ve tři čtvrtě na devět. Pro veřejnost otevíráme v devět patnáct a on to tu musí zkontrolovat a zjistit, jestli je všechno, jak má.“

„Takže jste ho pustila dovnitř?“

„Ano, šel rovnou dolů.“

„A jak dlouho trvalo, než spustil poplach?“

„Pár vteřin, určitě míň než půl minuty.“

„Takže nemohl mít čas obět zabít?“

Carol se zděsila. „Steve? Ne, ten by něco takového nikdy neudělal, a rozhodně by na to neměl čas.“

„Dobrá. Potom jste sešla dolů vy a on tam stál nad tělem?“

„Ano.“ Zamračila se. „Bylo přílišné vidět pana Penrose takhle. Já...“ Carter si na stole všiml krabice s kapesníčky a přistrčil ji k ní. Otřela si oči. „Děkuju.“

„Vrátila jste se sem a zavolala policii?“

„Ano, zavolala.“

Oldroyd se odmlčel, aby jí poskytl čas se sebrat. „Pochopil jsem správně, že jste pana Penrose poznala, protože sem chodil pravidelně?“

„Ano. A taky jsem přečetla hodně jeho knížek. Jsou skvělé, takže bylo prima se s ním setkat osobně, rozumíte, jak to myslím?“

„Nijak jinak jste se s ním neznala?“

„Ne.“

„Děkuji vám, paní Ashworthová, to bude prozatím všechno. Policisté s vámi sepišou výpověď a potom budete moct jít domů. Jsem si jistý, že ředitel nebude proti.“

„Jistě.“

„Až vyjdete ven, požádejte prosím Shirley Adamsovou, aby za námi přišla.“

Shirley se třásla a vypadala, že další cigaretu už opravdu potřebuje.

„Prosím, pokuste se zůstat v klidu,“ vybidl ji Oldroyd s úsměvem. „Chceme jen vědět, co se dnes ráno stalo. Prostě nám povězte všechno, co víte.“

Shirley Adamsová vyděšeně klouzala pohledem z jednoho detektiva na druhého.

„No, přišla jsem v sedum. Jako dycky. Mám klíč, takže můžu dovnitř vedlejším vchodem. Udělala jsem všechno, co jsem měla.“

„Kde je vedlejší vchod?“

„Hned vedle, v tý místnosti s pračkou a prádlem. Vede do postranní ulice. Používá ho jen personál a jinak je pořád zamčenej. Klíč visí v recepci, ale já a Sid Newman máme každěj svůj, protože chodíme brzy.“

„Jasně. A dá se odtamtud sejít dolů do lázní?“

„Ne. To musíte přes recepci.“

„Dobře, pokračujte.“

„Pustila jsem dovnitř Carol hlavním vchodem asi za deset minut osum. Taky dorazila brzy, protože jsme měli soukromou rezervaci.“

„Uklízela jste v téhle kanceláři?“

„Ano, a taky na záchodech pro personál, v hale a nad schodama v salonkách a na sociálkách.“

„Dole v lázních neuklízíte?“

„Ne, to je Stevova práce. Tam uklízí on. Je to jeho. Já dolů nikdá nechodím.“

„Rozumím. Takže vy a Carol jste celou dobu byly v recepci?“

„Ano.“

„Žádná z vás ani na chvíli neodešla?“

Otřela si čelo, jako kdyby odpovídat na otázky bylo nesmírně vyčerpávající. „Ne. Slyšela jsem zvonek. Muselo to bejt kolem osmý, protože Carol tady moc dlouho nebyla. Nejspíš přišel pan Penrose. Uklízela jsem v kanceláři. Potom jsem vysávala koberce a pak přišel Steve. Už jsem byla skoro hotová a šla jsem si ven dát čouda. A pak jsem asi za deset minut uslyšela křik a Carol přiletěla nahoru a říkala, že je někdo mrtvej. Nezmohla jsem se na nic.“

Nemůžu vidět mrtvolu a tak. Moje sestra je zdravotní sestřička. Říká, že jsem strašně outlocitná, když dojde na krev. Prostě jsem si jen sedla ke Carol do kanclu, kde jsme čekaly, až dorazí pan Barnes a potom policie.“

„Děkuji vám, všechno je jasné. Jen jestli se můžu ještě zeptat, neviděla nebo neslyšela jste něco neobvyklého mezi tím, co jste přišla a než se našlo tělo?“

Na okamžik se zamyslela. „Ne, byl to den jako každéj jinej.“ Zavrtěla hlavou. „Nevím, co na to po tom všem řekne můj Stan. Určitě bude tvrdit, že musím odsud pryč, když se tady vraždí a tak. Každopádně...“ Odmlčela se.

„Jsem si jistý, že už se to nebude opakovat. A mnohokrát vám děkuji.“

Oldroyd se na Cartera usmál, když Shirley odcházela.

Steve Monroe seděl a vypadal otřeseně.

„Můžete nám říct, co přesně se stalo od chvíle, kdy jste sem dnes ráno přišel?“

„Ano. Přišel jsem v osm čtyřicet pět a Carol mě pustila dovnitř. Shirley venku kouřila. Šel jsem to dolů zkontrolovat.“

„Co jste šel kontrolovat?“

„Jestli všechno běží, jak má, jestli jsou tam čisté ručníky, jestli je v šatnách vytřeno a tak podobně.“

„Pracujete tady jako lázeňský a masér, že?“

„Ano. Vedle šaten mám malou místnost vybavenou pro masáže.“

„Dobře, a teď nám tedy povězte, co jste viděl, když jste sešel dolů po schodech.“

„Všechno vypadalo normálně. Prošel jsem kolem bazénu a pak jsem nakouknul do páry, kde jsem na zemi uviděl někoho ležet. Věděl jsem, že to musí být pan Penrose, protože si zaplatil soukromou rezervaci. Nejdřív jsem si myslel, že omdlel nebo dostal

infarkt. Chtěl jsem mu dát první pomoc, ale potom jsem uviděl tu rudou rejhu na krku a všiml si vypoulených očí. Bylo tam dost velký horko, ale tělo bylo studené. Zkoušel jsem nahmatat pulz, ale úplně marně. Byl jsem si naprosto jistý, že je mrtvej.“

„Hýbal jste s tělem?“

„Jen jsem ho trochu povotočil, abych líp viděl, co to má na krku. Jinak nic.“

„A potom jste zavolal paní Ashworthovou?“

„Jo, ale předtím mi docvaklo, že ho někdo zavraždil a že jeho vrah musí být pořád dole. Všechno jsem prohledal, ale nikde nikdo. Tam se vlastně nikam pořádně schovat nedá. A prohlídnul jsem i kabinky. Potom jsem zavolal Carol a ona zavolala vám.“

„Znal jste pana Penrose?“

„Neznal, ale už jsem ho tady viděl dřív. Na festival jezdil každé rok.“

„V pořádku, děkuju vám.“

Všechno zní naprosto věrohodně, pomyslel si Oldroyd, ale mohl mít tenhle člověk, který našel tělo, čas Penrose zabít?

„Chápete, co jsem tím myslel, pane?“ zeptal se Carter, když Monroe odešel.

„Chápu. Je to paráda, ne? Vrah zmizel, i když neměl kudy. Nejdřív musíme zjistit, co z toho, co nám ti tři řekli, je pravda. Musíme se podívat Carol Ashworthové do počítače a ověřit si, že v kritickou dobu mezi osmou a tři čtvrtě na devět opravdu odpovídala na maily. Přemýšlel jsem o tom, jestli mohl mít Monroe příležitost Penrose v rychlosti uškrtnout, ale pokud Carol nelhala ohledně toho, že na ni Monroe volal krátce poté, co sešel dolů, tak by měl jen stěží čas spáchat vraždu. Navíc by to byla pitomost. Kdyby byl vrah, proč by k sobě tak hloupě přitahoval pozornost? Výpovědi těch dvou žen se vzájemně potvrzují... možná ale až moc.“

„Hlavní problém tkví v tom, že nemáme vůbec žádný motiv, že ano, pane?“

„Nemáme, dokud nějaký nevyhrabeme, ale souhlasím, že je to přitazené za vlasy: autor detektivek zavražděný trojicí tvořenou recepční, uklízečkou a lázeňským, kteří shodou okolností všichni pracují v Královských lázních. Ne, podle mě máme co do činění s další mazaně provedenou a dobře naplánovanou vraždou. Jako první mě napadlo, že vrah mohl dole v lázních na Penrose čekat.“

„Jakože tu zůstal celou noc?“

„Přesně tak. Nemůže být nijak těžké schovat se někde v budově a číhat v záloze, až přijde oběť. Potíží tkví v tom, jak se vrah nebo vrazi dostali ven, pokud předpokládáme, že byli dole a jediná cesta odsud vede kolem recepce. Musíme si promluvit s tím údržbářem, co o něm mluvila Shirley Adamsová.“

„Se Sidem Newmanem,“ upřesnil Carter s pohledem upřeným do poznámek.

„Ano, s ním. Potřebujeme zjistit, jestli si nevšiml něčeho neobvyklého. Vrah musel být někde tady, když dnes ráno Newman přišel do práce.“

„Ještě je tu jedna možnost, pane.“

„Ano?“

„Ti tři nemuseli nutně vraždit, ale mohli umožnit vrahovi utéct. Máme jen jejich slovo, že dole nikdo jiný nebyl a že nikdo neodešel z budovy hlavním vchodem.“

„Pravda, ale všiml jsem si, že tu mají kamery, takže si jejich slova můžeme snadno ověřit. A taky ještě jednou ověříme, že nikdo nesahal na nouzový východ.“

„Ano, pane.“

Ozvalo se zaklepaní na dveře. Ředitel Howard Barnes nesměle vešel dovnitř. „Mohu vám být nějak nápomocný, vrchní inspektore? Moji zaměstnanci utrpěli strašný šok.“

„Ano, to jistě. V kolik hodin jste dorazil?“ zeptal se Oldroyd.

„Krátce tady před seržantem.“ Kývl hlavou směrem ke Cartetrovi. „Carol mi volala. Zněla vyděšeně, a tak jsem spěchal, abych tady byl co možná nejdřív. Stejně jsem se zrovna chystal za chvíli vyrazit do práce.“

„Oběť jste znal?“

„Ne, neznal. Víím jen, že to byl spisovatel detektivek – a zjevně slavný.“

„Jistě. A po příchodu sem jste sešel dolů... Co jste tam viděl?“

Barnes potvrdil, co vypověděli Steve a Carol.

Oldroyd se chvíli zaobíral ironií situace. Pokud bude dál všechno samá záhada jako doteď, tak by jim nejspíš přišla velice vhod schopnost oběti řešit nevysvětlitelné vraždy.

„Nevšiml jste si v poslední době něčeho neobvyklého?“

„Ne, tedy až na přívál neznámých návštěvníků, jako byl pan Penrose, kteří přijeli na festival. Nicméně nic znepokojivého nebo zlověstného jsem nezaznamenal.“

„Dobrá. Pokuste se prosím uchlácholit personál a samozřejmě musí zůstat zavřeno, dokud vám nedáme zelenou otevřít, ale nevíím, kdy to bude.“

„Fajn, pošlu Carol a Steva domů.“

„Dobrý nápad.“

„A ještě něco. Zavolal jsem Sidu Newmanovi a požádal ho, aby sem přišel. Vyrozuměl jsem, že s ním budete chtít mluvit.“ Ozval se zvuk otevíraných dveří a hlasy. „Myslím, že to je on. Půjdu mu ve stručnosti říct, co se stalo, a potom ho pošlu za vámi.“

Netrvalo dlouho a do kanceláře vešel svalovec s chlupatými a potetovanými pažemi oblečený v tričku a džínách.

„Pan Newman?“

„Jop.“

„Posaďte se, prosím.“